

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

Εὐάγγελος Ἄλ. Δάκας.

Ἐνα ἀπό τά αἰτήματα τῆς κυριακῆς προσευχῆς, τῆς προσευχῆς πού δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, εἶναι καί τό «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου» (Μθ 6,10). Ζητοῦμε δηλαδή ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα νά ἔρθει καί νά ἐπικρατήσῃ στήν γῆ μας ἡ βασιλεία του.

Ὁ Θεός εἶναι ὁ αἰώνιος καί παντοδύναμος βασιλιάς τοῦ σύμπαντος. Μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειές του δημιουργεῖ, ζωοποιεῖ, προνοεῖ καί κατευθύνει ὅτιδήποτε ὑπάρχει στόν κόσμο. Ἀπό τά ἀπειροελάχιστα στοιχεῖα τῆς φύσης μέχρι τόν μεγαλύτερο ἀστρικό γαλαξία, τά πάντα τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Κύριο καί τοῦ ὑποτάσσονται.

Ὡστόσο, δέν ἀναφέρεται τό αἶτημα τῆς κυριακῆς προσευχῆς σ' αὐτή τήν ἐξουσία του. Αὐτή κυριαρχεῖ ἀνέκαθεν καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τίποτε. Ἡ βασιλεία γιά τήν ὁποία μᾶς δίδαξε νά προσευχόμαστε εἶναι ἄλλου εἴδους• εἶναι ἡ βασιλεία του ἐπί τῶν ψυχῶν, ἡ βασιλεία του πού στήνεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία του.

Τό πρῶτο χαρακτηριστικό τῆς Ἐκκλησίας-βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι δέν ἔχει καμιά ὁμοιότητα μέ τίς βασιλεῖες καί τά κράτη τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Ὅταν ὁ Πιλᾶτος ἀνέκρινε τόν Κύριο, τόν ρώτησε κάποια στιγμή• «Εἶσαι σύ ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;». Ἡ ἐρώτηση αὐτή ἐνεῖχε ὄχι μόνο περιέργεια ἀλλά καί εἰρωνεία. Ὁ ἐξουθενωμένος, ἐμπαιγμένος καί ἀτιμασμένος ὑπόδικος πού

εἶχε μπροστά του ἔμοιαζε στά μάτια τοῦ ρωμαίου ἐπάρχου τό πολύ-πολύ σάν ἕνας ταλαίπωρος ἐπαίτης, ὄχι καί βασιλιάς! Ὁ Ἰησοῦς τότε ψύχραιμος καί μέ μεγαλεῖο ψυχῆς, ἀλλά καί μέ διάθεση νά εὐαγγελισθεῖ καί τόν δικαστή του, τοῦ ἀπάντησε• «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... Ναί, Πιλᾶτε, εἶμαι βασιλιάς! Ἀπορεῖς; Κι ὅμως εἶμαι. Μόνο πού τό βασιλείό μου δέν μοιάζει μέ τά βασιλεία τοῦ κόσμου τούτου. Ἄν ἔμοιαζε, οἱ ὑπηρέτες μου θά ἀγωνίζονταν νά μήν παραδοθῶ στους Ἰουδαίους, διότι ἔτσι κάνουν τά κοσμικά κράτη• στηρίζονται στήν θυσία τῶν ὑπηκόων τους. Ἐγώ ὅμως τούς παραδόθηκα ἐκούσια, διότι τό δικό μου κράτος στηρίζεται στήν θυσία ὄχι ἄλλων, ἀλλά τοῦ ἴδιου τοῦ βασιλιᾶ του. Δέν εἶναι λοιπόν τῆς ἴδιας ποιότητας μ' ἐκεῖνα. Κι ἀκόμη, τ' ἄλλα βασιλεία θεμελιώνονται στό ψεῦδος καί θά ἔχουν τέλος. Τό δικό μου θεμελιώνεται στήν ἀλήθεια καί θά εἶναι αἰώνιο. Εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀλήθειας, Πιλᾶτε; Τότε σέ προσκαλῶ νά γίνεις πολίτης τῆς βασιλείας μου» (βλ. Ἰω 18,33-38). Ὁ Πιλᾶτος ὅμως δέν ἀγαποῦσε τήν ἀλήθεια. Καί ἔχασε ἔτσι τήν ἀνεκτίμητη πρόσκληση.

Ἀκόμη, τό βασίλειο τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει ὄρια καί σύνορα, ἀλλά θέλει νά ἀγκαλιάσει ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος• «Ὁ Θεός θέλει νά σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια» (Α΄ Τι 2,4). Γι' αὐτό ἄλλωστε ιδρύθηκε. Ὅχι γιά νά εἶναι ἕνα γκέτο κάποιων λίγων μυημένων. Στήν ἀρχαιότητα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦταν, γιά λόγους πού τό ἐπέβαλαν, ὑπόθεση ἑνός μόνον ἔθνους, τοῦ Ἰσραήλ• στήν ἐποχή τῆς καινῆς διαθήκης ὅμως τά πράγματα ἀλλάζουν, γίνεται πολυεθνική ἢ μᾶλλον πανανθρώπινη. Οἱ πάντες μποροῦν νά γίνουν ὑπήκοοί της. Ἀρκεῖ νά τό θέλουν. Διότι αὐτή ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν διαθέτει στρατό καί ὄπλα καί δέν ἐπιβάλλεται μέ τό ξίφος. Ὅσοι ἐντάσσονται σ' αὐτήν, τό κάνουν ἐλεύθερα, πέρα ἀπό κάθε καταναγκασμό. Κι ὄχι μόνον ἐλεύθερα, ἀλλά καί γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τό νά εἶσαι πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ συνεπάγεται θλίψεις, ἀπόρριψη ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, διωγμό, ἀκόμη καί θάνατο. Τό ξεκαθάρισε ὁ ἴδιος ὁ ιδρυτής της• «Ἐγώ σηκώνω σταυρό κι ὅποιος θέλει νά μέ ἀκολουθήσει πρέπει νά κάνει τό ἴδιο» (βλ. Μθ 16,24). Δέν ὑποσχέθηκε «βίον ἀνθόσπαρτον». Πόσο δέ ἀληθινοί εἶναι οἱ λόγοι του αὐτοί ἀποδείχθηκε ἀπό τήν ἀρχή, ἀπό τά τριακόσια πρῶτα χρόνια ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας πού σημαδέυτηκαν ἀπό σκληρότατους διωγμούς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καί ποτάμια αἵματος.

Γλῶσσα τῶν πολιτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Λέει πάλι ὁ Παῦλος• «Ἄν μιλάω τίς γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί τῶν ἀγγέλων, δέν ἔχω ὅμως ἀγάπη, εἶμαι σάν τόν χαλκό ἢ τό κύμβαλο πού κάνει μόνο θόρυβο» (Α΄ Κο 13,1). Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ἓνα ἀπό τά χαρίσματα πού λάμβαναν οἱ πιστοί μέ τό βάπτισμά τους ἦταν καί ἡ γλωσσολαλία, τό νά μιλοῦν ξένες ἢ ἀκατάληπτες γλῶσσες. Ἦταν ἓνα χάρισμα πού προκαλοῦσε θαυμασμό, ὅπως καί τά χαρίσματα τῶν ἰαμάτων, τῆς προφητείας κ.ἄ. Ὁ ἀπόστολος ὅμως θεωρεῖ ὅτι ἀνώτερο ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀνώτερο ἀκόμη καί ἀπό τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα, εἶναι τό χάρισμα τῆς ἀγάπης, «ἡ καθ' ὑπερβολήν ὁδός» (Α΄ Κο 12,31). Γιά νά οἰκοδομεῖ ὁ χαρισματοῦχος τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι μόνο νά προκαλεῖ ἐντυπώσεις, πρέπει νά ἀγαπᾶ, νά μιλάει πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν γλῶσσα τῆς ἀγάπης. Ἄλλωστε καί αὐτός ὁ Κύριος τήν ἀγάπη ὄρισε σάν χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν δικῶν του• «Ἐν τούτῳ γνῶσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω 13,35). Ἔτσι δηλαδή θά ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους καί μέ τόν κόσμο καί θά μαρτυροῦν «περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδος» (Α΄ Πέ 3,15), μέ τήν ἀγάπη. Καί τοῦτο διότι ἔτσι ἔκανε καί ὁ ἴδιος• ἀπευθύνθηκε στούς ἀνθρώπους ὄχι μέ τόν νόμο ἢ τήν ἀπειλή, ἀλλά μέ τήν ἀγάπη. Μιάν ἀγάπη πού ἔφτασε μέχρι τόν σταυρό καί τόν θάνατο.

Ἡ Ἐκκλησία βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πιό πολύτιμη προσφορά τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι ἡ ὁδός πού μᾶς ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή, στόν παράδεισο. Καί μᾶς χαρίζεται• ἡ μετοχή σ' αὐτήν εἶναι δωρεάν, δέν φορολογεῖται. Θά εἶμαστε λοιπόν ἀξιοκατάκριτοι ἂν δέν κάνουμε τά πάντα ὥστε αὐτό τό δῶρο νά πιάσει τόπο. Ἄν δέν ἀνταποκριθοῦμε μέ συνέπεια καί ζῆλο στήν πρόσκληση τοῦ Λυτρωτῆ νά γίνουμε μέλη της καί νά κληρονομήσουμε ἔτσι τήν σωτηρία.

Πηγή : <https://www.apolytrosis.gr/>